

บทนำ

เพ็ญน ยายเพ็ญน...น...น

ฉันไม่มีวันลืมครั้งแรกที่ได้ยินคำนี้ลง วันนั้น ตรงกระดานดำ เหตุการณ์เกิดขึ้นเมื่อห้าปีที่แล้ว ตอนฉันอายุแปดขวบ (สำหรับคนที่อ่อนด้อยทางคณิตศาสตร์เหมือนฉัน มันหมายความว่าตอนนี้นั้นอายุสิบสาม) ฉันอยู่ตรงนั้น สวมชุดเด็กหญิงเลี้ยงแกะเพื่อแสดงละครคริสต์มาสหลังเลิกเรียน กระเลือกกระสนแก้ไจทย์เลขบนกระดานให้เสร็จขณะที่เพื่อนร่วมชั้นเกรดสามเฝ้ามอง ชุดแสดงละครขนาดเตี้ยวใส่ได้ทุกคนนั้นไม่พอดีตัวฉัน เด็กเลี้ยงแกะตัวเตี้ยที่สุดในชั้นเรียนเลยต้องคอยถลกแขนเสื้อขึ้นอยู่เรื่อย ผุ่นซอล์กแยงจุมุกจนคันยิบๆ เท้าของฉันเย็นเยียบอยู่ในรองเท้าแตะ ซึ่งตามความเห็นอันต่ำต้อยของฉันแล้ว ไม่ควรมีใครต้องสวมในตอนเหนือของรัฐอิลลินอยส์ช่วงกลางเดือนธันวาคม ภารกิจของฉันคือยี่สิบสี่คูณเก้า ฉันจำได้เลยว่าตัวเองคิดว่าถ้าเขียนข้ามากพอครึ่งจะดังก่อนที่จะทำเสร็จ อีกแค่ห้านาทีเท่านั้น แล้วก็จะมีใครล่วงรู้ว่าฉันแก้ไจทย์ไม่ได้

ฉันหมุนชอล์กแท่งเรียบเนียนไปมารอบนิ้ว และพยายามไม่คิดถึงเรื่องที่เพื่อนทั้งห้องจ้องหลังฉันอยู่ ขณะกวาดตามองไปทั่วๆ ด้วยท่าทีที่หวังว่าจะดูเหมือนผู้มีสมาธิแรงกล้า ฉันสังเกตเห็นเศษชอล์กสีสองสามชิ้นบนรางกระดาน เพื่อถ่วงเวลา ฉันวางชอล์กสีขาวลงและเริ่มเขียนเลขแต่ละตัวใหม่บนกระดานดำด้วยสีที่ถูกต้อง

“มีอา!”

ครูของฉัน มิสซิสโลว์ ทำฉันสะดุ้ง ขณะที่ฉันหันกลับไปชอล์กครูดกระดานเสียงบาดหูและรูปทรงพื้นปลาตีแดงเข้มก็พุ่งทะยานตัดผ่านสายตาค้น เพื่อนร่วมห้องร้องครางเมื่อได้ยินเสียง “นี่ไม่ใช่วิชาศิลปะนะ” ครูพูดพลางกระดิกนิ้วพอมยาวไว้ อย่างกับฉันไม่รู้เช่นนั้นแหละ “ใช้แค่ชอล์กสีขาว”

“แต่ใช้สีที่ถูกต้องจะไม่ดีกว่าหรือคะ” ฉันถาม มั่นใจว่าเด็กคนอื่นต้องเห็นด้วยแน่

ทั้งห้องหัวเราะคิกคักและฉันยิ้มแต่ คิดว่าพวกเขาหัวเราะเยาะครู ไม่ใช่ฉัน

“เธอหมายความว่ายังไง สีที่ถูกต้องนะ” ครูถาม ฟังดูงุนงงอย่างแท้จริงปนรำคาญไม่น้อย คราวนี้ฉันเลยงงเสียเอง ความหมายก็ชัดเจนอยู่แล้วไม่ใช่หรือ ฉันมองเพื่อนร่วมชั้นเพื่อขอความช่วยเหลือ แต่ยามนี้สีหน้าพวกเขาเปลี่ยนไป พวกเขา มองฉันตาค้ำจ้องกับฉันงอหัวออกมาอีกหัว มือฉันเริ่มสั่นนิดๆ และรีบพริ้งพรุคำอธิบายออกไป

“สีไหนคะ สีของตัวเลขนะคะ อย่างเลขสองสีชมพู คือ

ก็ใช้คะว่ามันไม่ใช่สี่ชมพูเจด ^{นี้}จริงๆ ส่วนเลขสี่ก็เป็นสีฟ้าเหมือน
ผ้าห่มเด็กแบเบาะ และหนู...หนูแค่คิดว่ามันน่าจะง่ายกว่าถ้า
แก้โจทย์ด้วยตัวเลขตามสีที่ถูกต้อง เนอะ ว่าไหม” ฉันขอความ
เป็นธรรมจากเพื่อนในห้อง --- เพื่อนของฉัน --- ให้หนูหลังจากนั้น

คราวนี้เมื่อห้องเรียนหัวเราะ มันก็ฟังดูไม่เป็นมิตรเท่าไร
แล้ว ฉันรู้สึกแค้นร้อนระอุ แล้วก็ไต่ยีนคำนั้น เป็นเสียงกระซิบดังๆ
จากแถวหลัง *ยายเพี้ยน* เว้นแต่ว่ามันฟังเหมือน *ยายเพี้ยน...น...น*

“เธอพูดอะไรของเธอ มีอา” ครูผู้ยามนี้ฉุนชาดอย่างเห็น
ได้ชัดซึกๆ “ตัวเลขไม่มีสี พวกมันมีแค่รูปทรงแล้วก็ค่าในเชิง
ตัวเลขเท่านั้น”

“แต่พวกมันมีสีจริงๆ นะคะ” ฉันกระซิบ เสียงเหมือนอยู่ใน
โกลแลนโกล

มิสซิสโลว์ยกมือเท้าเอว “ครูสุดจะทนแล้วนะ ขอบอกเป็น
ครั้งสุดท้าย ตัวเลขไม่มีสี ที่นี่เธอจะแก้โจทย์ให้เสร็จไหม”

ฉันจ้องมองครูแล้วส่ายหน้า รู้สึกตัวเล็กจ้อยทันใด ประหนึ่ง
ว่าผิวหนังรัดแน่นขึ้นและตัวฉันหดเล็กลงจริงๆ มีเสียงดังหึ่งๆ
ก้องในหัว เป็นไปได้อย่างไร ทุกคนอำฉันอยู่หรือเปล่า ตัวเลข
ต้องมีสีสิ นี่พวกเขาจะบอกฉันด้วยหรือว่าตัวอักษรและเสียงต่างๆ
ก็ไม่มีสี จะบอกว่าตัว *a* ไม่ใช่สีเหลืองเหมือนดอกทานตะวัน
เหี่ยวๆ และเสียงซอล์ก็ครูดบาดหูไม่ได้เป็นเส้นหยักฟันปลา
สีแดงในอากาศ ฉันวางซอล์กลับลงบนรางกระดาน ตระหนก
เป็นครั้งแรกว่ามีมือตัวเองจะสั่นระริกยามประหม่า ฉันยื่นแขนตัก
ข้างลำตัว แขนเสื้อห้อยเกือบถึงหัวเข่า ฉันเป็นคนเดียวที่มีชีวิตอยู่

ในโลกที่เต็มไปด้วยสีสันอย่างนั้นหรือ ฉันคอยดูว่าพวกเขาจะบอก
ใหม่ว่าโลกแบน

เครื่องบินกระดาษพับแบบขลุ่ยๆ ร่อนสายผ่านจมูกฉันไป

มิสซิสโลว์ส่งตัวฉันไปยังห้องทำงานครูใหญ่ดับเนอร์ ฉัน
อธิบายเหตุผลที่ใช้ซอร์ลีสี่ๆ ซ้ำอีกครั้ง กว่าพ่อแม่จะมาถึงในอีก
หนึ่งชั่วโมงถัดมา ฉันก็หมดแรงไปเรียบร้อย ฉันนั่งตรงนั้น ฟัง
พวกเขาคุยกันเรื่อง “ความประหลาดผิดปกติ” ของฉัน ฉันอยาก
บอกครูใหญ่ว่าชื่อเขาเป็นสีทองฟางสดใหม่ แต่ก็เปลี่ยนใจ ต่อให้
จะอายุแค่แปดขวบ ฉันก็ฉลาดพอจะรู้ว่าบางสิ่งผิดปกติอย่างยิ่ง
และหากยังคิดไม่ออกว่ามันคืออะไร ฉันก็ไม่ควรทำให้ตัวเองต้อง
ตกที่นั่งลำบากกว่าเดิม

ฉันจึงแกล้งทำเป็นว่าถูกรื่องทั้งหมดขึ้นมา แล้วนั่งอยู่อย่างนั้น
พูดทำนองว่า “มันโง่อยู่หรอกค่ะ” “หนูแค่เล่นสนุกเท่านั้น” และ
อย่างน้อยก็ยี่สิบครั้งที่ฉันเอ่ยว่า “หนูขอโทษค่ะ”

ครูใหญ่ปล่อยให้ฉันอยู่ในความดูแลของพ่อแม่ ผู้พาฉัน
กลับบ้าน ฉันสลัดรองเท้าแตะที่ง่ามนอกทันที แล้วยัดเท้าลงใน
รองเท้าผ้าใบ และออกวิ่งผ่านทุ่งหลังบ้านไป ความหนาวเย็นไม่ได้
ทำให้ฉันเดือดร้อนหรอก ฉันมัวจมจ่อมอยู่กับความอยุติธรรม
ของเรื่องทั้งหมดนี้

ละครวันคริสต์มาสขาดเด็กหญิงเลี้ยงแกะไปหนึ่งคน

มิสซิสโลว์สั่งให้ฉันทำความสะอาดแรงลบกระดานหนึ่ง
สัปดาห์ และให้กล่าวคำขอโทษต่อหน้าเพื่อนทั้งห้องที่ทำให้พวกเขา
เสียเวลากับเรื่องไร้สาระ นั่นคือคำพูดของครู ไม่ใช่ฉัน

ไม่ช้า ทุกคนก็ลืมเหตุการณ์วันนั้น ทุกคน ยกเว้นฉัน ฉัน
เรียนรู้ที่จะปกป้องรักษาความลับของตน แต่ตอนนี้ฉันอายุสิบสาม
แล้ว ทุกอย่างกำลังจะเปลี่ยนไป
และไม่มีทางใดที่จะหยุดยั้งมันได้

บทที่หนึ่ง

“A คือเอมีผู้ตบันได” เจนนา เดวิส เพื่อนสนิทที่สุดของฉันพูด ขณะที่เราไต่ลี้กลงไปในโตรกธารแห่งผากสูงชัน เราตัวติดกันมาตั้งแต่ห้าขวบ แม่ของเธอพาเธอมาเล่นที่บ้านฉัน เราผูกพันกันด้วยการหาวิธีต่าง ๆ นานามาตัดร่างตุ๊กตาบาร์บี้กับเคนโดยไม่ทำพัง เอาเป็นว่าเคนจะไม่มีลูกเร็ว ๆ นี้ และขอละไว้แค่นั้นก็แล้วกัน

“B คือเบซิลที่โดนหมักระโจนใส่” ฉันตอบ ท่องกลอนอุตริที่เราจำมาจากโปสเตอร์บนผนังห้องนอนของฉัน ตัวอักษรแต่ละตัวมีคำกลอนเกี่ยวกับเด็กน้อยผู้พบจุดจบพิสดาร ฉันชอบโปสเตอร์นั้น เพราะมันเป็นสีขา-ดำในสายตาคคนอื่น ๆ แต่ในหัวฉัน มันมีสีส้ม

“ข้างนอกนี้จะร้อนไปถึงไหนนะ” เจนนากลาม หอบหายใจ ขณะพยายามหาตำแหน่งวางเท้าบนพื้นลาดเอียง

เหงื่อที่หยดบนหน้าฉันพอจะเป็นคำตอบได้ เดือนสิงหาคม เวียดนามถึงเร็วเกินไป และเราเหลือเวลาอีกเพียงไม่กี่สัปดาห์ก่อนที่ การเรียนเกรดแปดจะเริ่มขึ้น หากเราอยู่ไกลลงไปทางใต้อีกนิด

กอวัชพีซแห่งตายคงจะกลิ้งหลุนๆ ผ่านไป ขณะที่เราตะกายลงไปตามทางคืบคเคยที่มีหญ้าสูงๆ ซีดๆ และดินแห้งๆ ฉันรู้สึกเลยว่าอากาศอบอุ่นขึ้น เตรียมพร้อมรับพายุ

ในวัยสิบสามปี เจนนา กับฉันแก่เกินไปสำหรับค่ายกลางวันแล้ว เราอาศัยอยู่ห่างออกไปในชนบท ที่มีอากาศสดชื่นให้เราอย่างเต็มที่ เราเลยให้ความบันเทิงกับตัวเองด้วยการสมมุติว่ามีบางตารางนี้ในท้องทุ่งที่เรายังคงไม่เคยพบ ทุกวันเราจะสำรวจภูเขา หุบเขา โตรกธาร และป่าไม้ ฤดูร้อนที่แล้วเราเจอหวัรธนูฝังอยู่ที่พงไม้ครั้งหนึ่ง พ่อบอกว่ามันอาจจะมาจากสงครามแบล็กฮอว์ก^๑ สงครามที่เอบ ลิงคอล์น^๒ ร่วมต่อสู้ตอนที่เขายังหนุ่ม ปีนี้เราเจอแต่หญ้าปล้องเต็มๆ แมลงเต็มๆ เราคนเต็มๆ ถึงกระนั้นการสำรวจก็ทำให้เวลาผ่านไป การที่วันนี้ไม่มีลมโชนหมายความว่าเราอดพันกลิ้งปุ๋ยคอกจากไร่ของครอบครัวรอท ธน อีกฟากของหุบเขา นี่เป็นอะไรที่ควรซึ่งใจทีเดียว

สมัยยังเด็กกว่านี้ เราเคยสมมุติว่าโตรกธารที่แห้งขอดเช่นนี้ เสมอในช่วงเดือนฤดูร้อนจะนำเราไปสู่ที่อื่น --- สถานที่มหัศจรรย์พร้อมการผจญภัยและดากับสัตว์พูดได้อย่างในหนังสือ*นาร์เนีย*^๓ บางครั้งฉันยังเห็นเจนนากับแอบมองหลังพุ่มไม้เพื่อหาประตูลับ เธอ

^๑ Black Hawk War - การต่อสู้ช่วงสั้นๆ ในปี ค.ศ. ๑๘๓๒ ระหว่างสหรัฐอเมริกา กับชนเผ่าอินเดียนแดง นำโดยแบล็กฮอว์ก ผู้นำเผ่าซอก (Sauk)

^๒ หมายถึงเอเบร่าแฮม ลิงคอล์น ประธานาธิบดีคนที่ ๑๖ ของสหรัฐอเมริกา ผู้นำประเทศผ่านพ้นสงครามกลางเมือง

^๓ *The Chronicles of Narnia* - วรรณกรรมเยาวชนชุดตำนานแห่งนาร์เนีย เขียนโดย ซี.เอส. ลิวอิส

พยายามหาทางไปเจอแม่ผู้เสียชีวิตไปเมื่อสามปีก่อน เพราะโรค
มะเร็งอะไรสักอย่างที่เป็นเฉพาะผู้หญิง มีซิสเตวิสข้างอ่อนหวาน
และน่ารัก ผมสีแดง ผิวตกรกระเหมือนเจนน่า เว้นแต่ว่าเจนน่า
ตัวเตี้ยเหมือนฉัน ส่วนมีซิสเตวิสนั้นสูงชะลูด ก่อนเสียชีวิต แม่
ของเจนน่าซื้อสร้อยข้อมือมิตรภาพให้เรา เราไม่เคยถอดออกเลย
เธอบอกว่าตราบดที่เราสวมไว้จะไม่มีอะไรเข้ามาแทรกระหว่างเราได้
ฉันอธิบายเรื่องนี้ให้แม่ตัวเองฟังทุกครั้งที่แม่ขอร้องให้ตัดสร้อย
ข้อมือที่บัดนี้คับจนถอดออกทางมือไม่ได้แล้ว ช่างเถอะ ถึงเชือกมัน
จะเป็นสีเทา หลุดลุ่ย และอาจกระทั่งส่งกลิ่นเหม็นนิดๆก็ตาม

ลมโบกโบยเล็กน้อยและใบไม้สีเขียวขนาดใหญ่ใบหนึ่งแปะติด
เหงื่อบนขาฉัน ฉันหยุดนิ่งและนับถึงสิบสองก่อนที่มันจะปลิดปลิว
ร่วงลงพื้น สีใบไม้ไม่เป็นสีเขียวเดียวกับชื่อของเจนน่าเป๊ะ --- สีเขียวสด
ระยิบระยับระคนสีเหลืองสว่างจ้า ฉันคิดว่าส่วนหนึ่งของเหตุผลที่
ฉันชอบพอเจนน่าทันทีเป็นเพราะฉันชอบสีของชื่อเธอ แต่ฉันไม่เคย
บอกเธอหรอกนะ แล้วก็คงไม่บอกพี่สาวของฉันที่ชื่อเบทด้วยว่า
ชื่อเธอเป็นสีน้ำตาลชุ่นชุ่นเหมือนน้ำในหนอง เบทอายุสิบหกปี และ
อยู่ในช่วงบั้นทอนความอดทนอดกลั้นของบุพการี เธอเปลี่ยนสีผม
เหมือนที่คนปกติเปลี่ยนชุดชั้นใน เราเคยสนิทกันกว่านี้มาก ก่อนที่
เธอจะไปเข้าโรงเรียนมัธยมและทิ้งฉันอย่างกับถุงข้าวโพดคั่วร้อนฉ่ำ
จากไมโครเวฟ ก่อนเธอจะเดินทางช่วงฤดูร้อน เธอบอกฉันว่า
พวกเด็กผู้ชายจะหมายตาคันมากกว่านี้ถ้าฉันยอมผมเป็นสีบลอนด์
ฉันบอกเธอว่าขออยู่กับผมสีน้ำตาลน่าเบื่อนี้แหละ ขอขอบคุณมาก
บุคคลเดียวในครอบครัวที่มีผมบลอนด์ตามธรรมชาติคือแซก เขา

เพ็ญอายุสิบเอ็ดขวบเต็ม และชื่อเขาเป็นสีฟ้าอ่อนของไชน่าโรบิน แซกมีความคิดพิลึกพิลั่นเป็นกระบวน เขาบอกได้ว่าชีวิตนี้กินแฮมเบอร์เกอร์ของแมคโดนัลด์ไปทั้งหมดกี่ชิ้นแล้ว เขามีแผนภูมิอย่างละเอียดบนผนังห้อง หนังสือพิมพ์ท้องถิ่นเคยรายงานเรื่องนี้บนหน้าหนึ่งด้วย

เจนนาหยุดเดินและชี้มาที่เก้าอี้ “เชือกทรงเท้าหลุดนะ” เธอบอก “เพ็ญเคยเห็นนะเนี่ย”

ฉันถอดรองเท้าผ้าใบออก ผูกเชือกทรงเท้าเข้าด้วยกันและห้อยไว้บนไหล่ ถึงอย่างไรฉันก็ชอบเท้าเปล่าอยู่แล้ว ทุกคืน น้ำบนพื้นห้องอาบน้ำจะเปลี่ยนเป็นสีน้ำตาลอยู่นานที่หนึ่งตอนฉันชะล้างฝุ่นดินออกจากหว่างนิ้วเท้า เบทไม่ยอมอาบน้ำต่อจากฉัน

เจนนาตั้งท่าจะพูดอะไรบางอย่าง แต่คำพูดถูกเฮลิคอปเตอร์ที่บินผ่านเหนือศีรษะกลบหมด เสียงสนั่นก็ก้องนั่นก่อนให้เกิดริ้วและลายเส้นสีน้ำตาลหนาที่บในสายตาค้นทันที และเมื่อเงยหน้าขึ้นก็เห็นเครื่องหมายคูนตาบนเฮลิคอปเตอร์ของพ่อ พ่อรับซื้อและซ่อมอุปกรณ์ทำไร่ขนาดเล็ก ใช้เฮลิคอปเตอร์เดินทางไปยังสถานที่นอกเส้นทางรถ เจนนากับฉันโบกมือ ผมยาวปลิวสะบัดรอบใบหน้า แต่ฉันไม่คิดว่าพ่อจะเห็นเราหรอกนะ เมื่อตอนที่แซกยังเล็ก เขากลัวว่าพ่อจะหาทางกลับบ้านไม่เจอ แซกร้องไห้แล้วร้องให้อีกทุกครั้งที่เฮลิคอปเตอร์ขึ้นบิน ในที่สุดพ่อก็พาฉัน เบท และแซกขึ้นเฮลิคอปเตอร์ไปด้วย เพื่อแสดงให้เห็นดูว่ามันง่ายแค่ไหนที่จะสังเกตเห็นตำแหน่งลงจอด เบทอาเจียนตลอดการเดินทาง และไม่เคยขึ้นเฮลิคอปเตอร์อีกเลย

“เธอเคยกลัวเวลาที่ขึ้นบินกับพ่อไหม” เจนนากถามเมื่อเราได้ยินเสียงของกันและกันอีกครั้ง “เครื่องนั้นดูอย่างกับจะพังไม่พังแหล่”

“สนุกดีออก” ฉันตอบ สอดผมกลับเข้าไปในหางม้า “รู้สึกเหมือนได้เป็นนก อยู่บนโน้นทุกอย่างดูแปลกตาไปหมด เรายินดีให้เธอไปบินกับเราด้วยเสมอนะ รู้ไหม”

แววพรันท์พริ้งฉายบนหน้าของเจนนาแวบหนึ่ง “ไม่ละ ขอบใจนะ”

ตลอดเวลาหลายปีมานี้ เจннаไม่เคยรับคำเชิญของฉันเลย

“ตกลงเธอขึ้นไปที่สูงสาหรืยัง” เธอถามขณะที่เราเดินต่อไปตามกั้นโตรกธาร

“ยัง ยังไม่ได้ไป ฉันต้องวาดรูปให้เสร็จนะ” มันเป็นความคิดของเจннаที่ให้ฉันเอาของขวัญไปให้ปู่ในวันครบรอบวันตายหนึ่งปีของปู่ เธอเอาบางอย่างไปให้แม่ของตนทุกปี และแม่เธอก็จะส่งของขวัญมาให้จากหลุมศพ คือทำนองนั้นนะนะ เมื่อมิสซิสเดวิสรู้ตัวว่าจะมีชีวิตอยู่อีกไม่นาน เธอก็ตุ๋นของขวัญไว้ และเขียนจดหมายยาวเหยียดหลายฉบับเกี่ยวกับชีวิตของตัวเอง เธอเอาของพวกนั้นให้แม่ฉันเก็บไว้ และทุกปี เมื่อถึงวันเกิดของเจнна แม่จะส่งพัสดุชิ้นหนึ่งไปให้เธอทางไปรษณีย์ ต้องมีสักปีหนึ่งเร็ว ๆ นี้ที่ของขวัญหมดลง และนั่นจะเป็นวันเกิดที่เศร้าสลดจริง ๆ

“ขอฉันดูรูปหน่อยได้ไหม” เจนนากถาม แม้จะรู้อยู่แล้วก็ตาม

“เธอก็รู้ว่าถ้าเอารูปให้ดูก่อนวาดเสร็จจะโชคร้าย”

“ทำไมถึงเชื่อโชคกลางนักษะ” เธอถาม ปาดหน้าผากชุ่มเหงื่อ

และหึ่งคราบสกปรกไว้เป็นป็น “ฉันคิดว่าความมั่งงายของห้องชาย
เธอจะทำให้เธออยากบ้าซะอีก”

“นั่นแหละ” ฉันยืนกราน “ฉันแย้มไม่ถึงครึ่งของเขาหรอก
ถ้ามีแมวคำตัดหน้า เขาจะขังตัวเองอยู่ในห้องตลอดวัน แล้วก็ลืมน
เรื่องเดินลอดใต้บันไดไปได้เลยนะ ถ้าเขาเห็นพ่อทำแบบนั้น เขา
จะบังคับให้พ่อเดินถอยหลังรอบบ้าน *สองรอบ* แซกบอกว่ถ้าพ่อ
อยากให้เห็นใจจริงๆ ว่าล้าถึงความซวยหมดแล้ว พ่อต้องไขว้นิ้วไป
จนกว่าจะเห็นหมาล็กตัว”

“แต่เธอไม่มีหมานี่”

“ฉันรู้”

“แล้วเรื่องบันไดมันยังงั้กันนะ”

ฉันยกไหล่ “ไม่รู้สิ แต่เธอไม่ยกเดินลอดมันแน่ๆ”

“ครอบครัวเธอนี้มีความพิเรนทร์เยอะจ้งนะ” เจนาพูค
พลางแกะสะเก็ดบนข้อศอกเล่น

เธอไม่รู้เรื่องความประหลาดเฉพาะตัวของฉันด้วยซ้ำ เช่นเดียวกับ
กับคนอื่นๆ เหมือนเธอจะลืมนเหตุการณ์สมัยเกรดสามไปแล้ว ซึ่ง
ก็ดีสำหรับฉัน

“เธอรู้ไหม” เจนาเอ่ย ก้าวข้ามกึ่งไม้หึ่งกิงอย่างระมัด
ระวัง “พ่อบอกฉันว่าดวงวิญญาณอาจต้องใช้เวลาหึ่งปีกว่าจะไปถึง
สวรรค์ มันอาจเป็นเหตุผลว่าทำไมเธอถึงใช้เวลาวาดรูปตั้งหนึ่งปี”

ฉันมีทฤษฎีของตัวเองเรื่องวิญญาณปู แต่ยังไม่ได้ออกใคร
ลงท้ายแล้วฉันเก็บำความลับเก่งน่าดู “เป็นไปได้นะ” ฉันตอบ
“มาเถอะ กลับกันดีกว่า จะได้ไม่เสียเวลานานไปกว่านี้ ฉันอยาก

เอารูปไปที่สุสานก่อนอาหารเย็น”

“เรามีเวลาให้ภารกิจ คสร. ลักแบ็บใหม่” เจนนากามเมื่อเรา
ปีนกลับขึ้นไปตามทางลาด

ฉันไม่ชอบข้ามช่วงที่ดีที่สุดของวัน ภารกิจ คสร. ของเรา คู่หู
สมรู้ร่วมคิด ชื่อนี้ก็เป็นของขวัญอีกชิ้นหนึ่งจากแม่เจนน่า เธอ
ตั้งชื่อนี้ขึ้นหลังจากจับได้ตอนฉันดูต้นทางขณะที่เจนน่าขโมย
เหรียญ ๒๕ เซ็นต์จากโหลคุกกี้รูปวัวในห้องครัวของพวกเขา
หลังจากนั้นเราก็เรียนรู้ที่จะระวังตัวมากขึ้น สมัยเรียนเกรดห้า
เราหลบอยู่ในตู้เสื้อผ้าของเบทตอนที่เธอจัดปาร์ตี้ชวนเพื่อนมา
นอนค้างที่บ้าน เราได้ยินเรื่องซุบซิบสนุกปากเพียบ เช่นเดียวกับ
เรื่องที่ว่าเด็กเกิดขึ้นมาได้ยังไง ซึ่งช่วยกำจัดคำถามที่ค้างคาใจ
ออกไปได้เยอะ จนถึงวันนี้ เจนนากับฉันถือว่าเหตุการณ์นั้นคือ
ภารกิจที่ประสบความสำเร็จที่สุดของเรา

“วันนี้ฉันทำไม่ได้จริงๆ” ฉันตอบ

“อ้อ ไม่เป็นไร ถึงยังไงฉันก็คิดอะไรเด็ดๆไม่ออกอยู่ดี
เมื่อนี้หน้าเบื่อซะมัด” เธอใช้หัวรองเท้าผ้าใบเตะกองดินและ
ถอนหายใจเสียดัง

เราใช้เวลากลับบ้านนานกว่าที่ควร เพราะต้องเดินอ้อมทุ่ง
ทั้งทุ่งของครอบครัวเดวิส พ่อของเจนน่าทำไร่เองกับมือ เขาปลูก
ถั่วเหลืองและข้าวโพดรสหวานที่สุดในรัศมีหลายไมล์ พ่อฉัน
ไถกลับหน้าดินในทุ่งของเราเพื่อทำพื้นที่ลงจอดให้เฮลิคอปเตอร์
พ่อเจนนาคิดว่าพ่อฉันเกียจคร้าน เพราะเขาขึ้นบินแค่สัปดาห์ละ
สามวันและกลับมาก่อนเวลาอาหารเย็น พ่อฉันคิดว่าพ่อของเจนน่า

ควรวีใจแต่เรื่องตัวเอง

“พ่อเธอจะเลิกต่อบ้านข้างใหม่เนี่ย” เจนนาทามเมื่อเรามาถึง ระยะเวลามองเห็นตัวบ้าน ทุกคนในเมือง รวมทั้งสมาชิกที่เหลือใน ครอบครัวฉันต่างก็อยากรู้คำตอบ ยามนี้เฮลิคอปเตอร์จอดอยู่ หลังบ้าน และพ่อไต่กระไดขึ้นไปบนหลังคาได้ครึ่งทางแล้ว

“ฉันว่าไม่หอรอก” ฉันตอบด้วยความสัจจริง

บ้านหลังกว้างของฉันมีชื่อเสียงในแถบนี้และก่อให้เกิดปฏิกิริยา ได้ไม่เคยพลาด ที่แรกผู้คนจะตาค้าง พวกเขาจะมองขึ้น แล้วก็ มองลง บางครั้งก็ทำแบบนี้สองรอบ บ้านแทบจะเหมือนสิ่งมีชีวิต ที่ขยายใหญ่ หดย่อ และปรับเปลี่ยนตัวเองตลอดเวลา ทุกนิ้ว ของตัวบ้าน พ่อและปู่สร้างขึ้นมาเองจากไม้มานานชนิด --- ไม้อะไร ก็ตามที่พวกเขาขอยืม ขอแลก และขอมาได้ พวกเขาไม่เคย ตกลงกันสำเร็จว่าผังบ้านควรเป็นอย่างไร ก็เลยต่างคนต่างสร้าง ของตัวเองและลงเอยมาบรรจบกันตรงกลาง

กลวิธีนี้ส่งผลให้มีประตูหลายบานที่ไม่ได้เปิดไปไหนและ บันไดหลายแห่งที่ทอดเข้าไปในกำแพงก็เหมือนทางเดินลับ และ นั่นคือวิธีที่เจนนากับฉันไปลงเอยอยู่หลังตู้เสื้อผ้าของเบท ฉันว่า อู๋มองค์หยากไย่จับเต็มไปหมดนี่ก็ตีเหมือนกัน ตามปกติพ่อจะ อยู่บนกระไดและตอกหลังคาไปเรื่อย เวลาที่ไม่ได้ซ่อมแซม เฮลิคอปเตอร์ ฉันเรียกพ่อว่าแคสเปอร์ เพราะเราแทบไม่เคยเห็น เขาอยู่ระดับพื้นดินเลย พ่อเรียกฉันว่าเด็กเถื่อน เพราะฉันมักจะ วิ่งเท้าเปล่าไปทั่วเพื่อจะรู้สึกถึงผืนดินใต้เท้าและพยากรณ์ฟ้าฝน

“สวัสดีค่ะ มิสเตอร์วินเชลล์” เจนนาทะโกน

พ่อโบกค้อนให้เรา ปากคาบตะปูอยู่เต็ม

“ลานะคะ มิสเตอร์วินเชลล์” เจนาตาตะโกนอีกขณะมุ่งหน้า
ไปทางบ้านหลังเล็กกว่าและดูปกติกว่ามาก

พ่อพยายามโบกมืออีกครั้ง เสียศูนย์เล็กน้อย และรีบกลับ
ไปทรงตัวตามเดิม

“พ่อจะอยู่บนนั้นอีกนานแค่ไหนคะ” ฉันท้องถาม

“จนกว่าแม่จะบังคับให้พ่อลง”

“เยี่ยม” ฉันทืมพำ นั้นแปลว่าจะมีการตอกตะปูอีกอย่างน้อย
สองสามชั่วโมงจนกว่าแม่จะรับเบทกลับมาจากสนามบิน เบทไปเข้า
โครงการเตรียมสอบเข้ามหาวิทยาลัยช่วงฤดูร้อนในแคลิฟอร์เนีย
หกสัปดาห์ เธอชนะทุนการศึกษาเต็มจำนวนด้วยการเขียนเรียงความ
เรื่องความกดดันของการเขียนเรียงความ มันเป็นความคิดของ
แซกนะ เบทกลับเร็วไปหน่อยนะ ถ้าถามฉันละก็ สบายดีออกที่
ไม่มีใครมาคอยเจ้ากี้เจ้าการ

ค้อนเริ่มตอกต่อไปและสีเทากระดำกระด่างพากันปะทุ
ห่างจากหน้าฉันราวหนึ่งฟุต สีและรูปร่างของเสียงค้อนตอกตะปู
กลายเป็นส่วนหนึ่งของตัวตนฉันมากเสียจนแทบไม่สังเกตเห็นแล้ว
ฉันมองเห็นทะเลสีที่ระเบิด แต่มันยังไม่วายทำให้ฉันเสียสมาธิจาก
สิ่งที่ทำอยู่ ถ้ามันเป็นสีที่น่าพิสมัยกว่านี้หน่อย ฉันคงไม่ถือสาหนัก

ฉันสวมรองเท้าผ้าใบเมื่อเข้าไปใกล้ประตูหลังของห้องครัว
บรรจุแก้วหลบแผ่นไม้กระดาน ค้อน ตะปู และเลื่อยไฟฟ้า
หน้าตาชวนพรันพรึงตัวหนึ่ง ตามเคย มีกลิ่นขี้เลื่อยอยู่ในอากาศ
บนเสื้อผ้าของฉัน และในคอด้วย มันคือสิ่งที่เสียงไม่พ่นในละแวกนี้

และก็นานมาแล้วที่มันผสมปนเปเข้ากับรสชาติของฝุ่นซอล์กหลากหลาย
ซึ่งยังตามหลอกหลอนฉันจากสมัยเรียนเกรดสาม

ฉันขึ้นห้องตัวเองและมองหาแมงโก ผู้มีชื่ออย่างเป็นทางการ
ว่าแมงโกเดอะแม็กนิฟิแคท^๔ ปกติมันจะนอนตรงปลายเตียง
บนผ้าห่มเด็กลายวินนี่เดอะพูห์ผืนเก่าของฉัน ทับเต็มลายจางๆ
ของหมี่พู่ท์กับพิกเล็ตที่เดินเข้าสู่อาทิตย์อัสดง ตอนนั้นแมงโกไม่อยู่
ตรงนั้น แต่ทั้งของเล่นชิ้นโปรดไว้--- ตุ๊กตานกหวีดที่มันชอบคาบ
ไปไหนมาไหนด้วย ฉันเรียกชื่อมันและได้ยินเสียงร้องเหมียว
ลึนๆอ้อดลมสีส้มตอบรับมาแว่วๆ ฉันตามเสียงไปยังห้องของเบท
และเจอแมวทรยศตัวน้อยสีเทาปนขาวนอนขดอยู่บนหมอนเบท
ฉันอุ้มมันขึ้นไว้ในอ้อมแขนและเหลือบมองโต๊ะข้างเตียง ด้วย
ความชะล่าใจอย่างใหญ่หลวงของเธอ เบทหึ่งไดอะรี่ไว้ให้เห็นเต็มตา
ระหว่างที่เธอไปเคลียร์เฟอร์นิเจอร์แรกที่เห็น ฉันคิดว่าเธอคงอยาก
ให้ฉันอ่าน จากนั้นฉันก็คิดว่าเธอน่าจะวางกับดักสักอย่างไว้และ
เธอจะรู้ถ้าฉันแอบอ่าน

ฉันวางแมงโกลงบนผ้าห่มตัวเอง ในที่ที่มันควรอยู่ แล้ว
ขณะที่กำลังจะปิดประตูข้างหลัง แฉกก็ยื่นเท้ามาขัดบานประตูไว้

“คอยเดี๋ยวนะ มีอา” แฉกเอ่ย ผลักประตูให้เปิดออกใหม่
“ผมต้องทำอะไรหน่อย”

“นายต้องทำอะไรในห้องฉันเนี่ยนะ” ฉันถาม ระแวงขึ้นมา
ทันที แฉกเพิ่งผ่านช่วงวัยทำลายล้างมาหมาดๆ เป็นเวลาหลายปีที่

^๔Mango the Magnificat

ไม่มีอะไรในบ้านอยู่รอดปลอดภัย เขาชำนาญการแยกชิ้นส่วน
สิ่งของต่างๆออกจากกัน แต่อ่อนคิลปะในการประกอบมันกลับเข้า
ด้วยกัน

“ไม่ต้องห่วงนะ” เขายืนยัน “แค่แป็บเดียวเท่านั้นแหละ”

“มีเงื่อนโซ่หนึ่งข้อ” ฉันทพูด กันเขาไว้ตรงประตู “นายต้อง
บอกว่าทำไมเดินลอดได้บันไดแล้วจะโชคร้าย”

เขากลอกตา “ง่ายจะตาย เพราะพี่ลวงละเมิดสามเหลี่ยม
ชีวิตอันศักดิ์สิทธิ์ที่เกิดจากบันได พื้น แล้วก็กำแพง”

“เฮอร์” ฉันทไม่ทันระวังตัว เขาจួយโอกาสนี้แทรกตัวเข้ามา
ในห้อง ตรงดิ่งไปยังนาฬิกาที่ฉันทสะสมไว้บนผนังด้านในสุด ฉันท
ตามเขาไปและสังเกตว่าเขาทำนาฬิกาข้อมือหลายเรือนไว้ในมือเล็กๆ
สองเรือนเป็นของพ่อฉันท เรือนหนึ่งของแม่ และเรือนหนึ่งของเบท

“นายเอานาฬิกาพวกนั้นมาทำอะไร ---”

“ซู่” เขาตัดบท “ผมต้องทำให้ตรงเป๊ะเลย” เขาจ้องหน้าปัด
นาฬิกาของฉันทประหนึ่งว่าพวกมันมีข้อความถึงเขา

“ทำอะไรให้ตรงเป๊ะ ---”

“ซู่!” สายตาเขาพุ่งจากนาฬิกาบนกึ่งก็ถูกไม่ไปยังนาฬิการูปดาว
เรืองแสง ไปหานาฬิกาดิจิทัลเรือนใหญ่ ลงไปที่นาฬิกาทรงรถไฟ
และข้ามไปมองนาฬิกาอิเล็กทรอนิกส์ซึ่งบอกเวลาออกมาดังๆ ฉันท
สะสมนาฬิกามาตั้งแต่เกรดหนึ่ง ทุกคริสต์มาส ฉันทจะได้เลือก
เรือนใหม่หนึ่งเรือน

“ผมต้องตั้งนาฬิกาพวกนี้ให้ตรงเป๊ะเลย” แซกแจง สาละวน
หมุ่นเข้มนาฬิกาให้ตรงเวลาที่ประสานกันหมดบนนาฬิกาของฉันท

“ไม่อย่างนั้น พวกเราบางคนจะมีชีวิตอยู่ในอดีตและบางคนอยู่ในอนาคต ในบ้านหลังเดียวกันนี้! ไม่ไหวหรอก แยม์หันด์”

“แค่หนึ่งหรือสองนาที่มันจะต่างกันตรงไหนล่ะ”

“ก็เห็นอยู่ว่ามันเกี่ยวกับรอยพับในความต่อเนื่องของเวลาและสถานที่” เขาตอบ รวากับฉันน่าจะรู้จักแจ่มอยู่แล้ว

“นายไปเอาที่ไหนมาพูด ฟังอย่างกับมาจาก *สตาร์เทรค* เนอะ”

เขาลั่นศีรษะอย่างเด็ดเดี่ยว “ผมอ่านเจอในเว็บไซต์ของนาซา”

ฉันน่าจะรู้ล่ะ แซกเสฟติดอินเทอร์เน็ต “นายเชื่อทุกอย่างที่อ่านเจอบนคอมพิวเตอร์ ---”

ฉันไม่ได้พูดจนจบประโยค เพราะจังหวะนั้น นาฬิกาทุกเรือนตีบอกเวลาห้าโมงเย็น นักกึ่งกึ่งตึ่งออกมาและร้องกึ่งกึ่งเสียงดัง รถไฟปล่อยหวูดเสียงสนั่น จริง ๆ กริ่งนาฬิกาทั้งหมดดังขึ้นพร้อมกัน --- ตู๊ด ๆ ตึง ๆ กริ่ง ๆ และวืด ๆ --- ทั้งหมดดังกว่าที่ฉันเคยได้ยิน พอยังตอกตะปูลอยู่ แม่บีบแตรตรงทางรถวิ่งให้เรารู้ว่ากลับมาจากสนามบินพร้อมเบทแล้ว เบทเหวี่ยงเปิดประตูหน้าและทิ้งกระเป๋าเดินทางลงพื้น แมงโกวิ่งเข้าไปใต้เตียง ฉันยกมือปิดหูและหลับตาเพื่อหยุดยั้งสิ่งทั้งหลายที่โหมกระหน่ำเข้าใส่

มันไม่ได้ผล สายตาฉันเต็มไปด้วยสามเหลี่ยมสีม่วงพราวม่วงกับระลอกคลื่นสีเขียวและจุดดำๆ ลอยละล่อง แถมด้วยเม็ดสีกลมๆ ทุกเขตทุกขนาดที่หมุนตัว ฉวัดเฉวียน เวียนวนทั้งตรงหน้าและตัดข้ามห้องและในหัวฉัน ถ้ารู้ตัวก่อน ฉันคงตั้งท่ารับการจู่โจมได้ แต่ตอนนั้นมันท่วมทับไปหมด ฉันรู้สึกเหมือนขาดอากาศหายใจ

“พี่เป็นอะไร” แชกตะโกน ยามนี้ฉันหมอบคุดคู้อยู่บนพื้น
“ทำไมมันเสียงดังขนาดนี้” ฉันร้องดังลั่นยิ่งกว่าเสียงทั้งหลาย
วินาทีต่อมาเสียงนาฬิกาก็เงียบลง ไม่มีเสียงบีบแตร ไม่มี
เสียงกระแทกประตูอีกต่อไป มีเพียงเสียงค้อนตอกตามปกติ สี
และรูปทรงเลือนหายไปอย่างรวดเร็ว และฉันรู้สึกว่กลับมาหายใจ
ได้อีกครั้ง ฉันลืมตาขึ้นมาเห็นแชกจ้องฉันด้วยความกังวลระคน
ตกใจ ฉันยืนขึ้นและรีบพลิกนาฬิกาเรือนหนึ่ง ระดับเสียงถูกปรับ
ขึ้นจนสุด เช่นเดียวกับเรือนอื่นๆ มือฉันสั่นนิดๆ ตอนปลด
นาฬิกาทุกเรือนจากผนังมาวางบนเตียง

“ฉันไม่เข้าใจ ฉันปิดเสียงนาฬิกาเสมอนะ”

แชกพยายามดอดออกจากห้อง แต่ฉันคว้าแขนเสื้อเขาไว้
และจับเขาไว้ตรงนั้นจนเขาสารภาพ

“โอเค ผมเปิดเสียงและปรับให้มันดังขึ้นนิดหน่อยก่อนพี่จะ
กลับมาบ้าน ที่ทำก็เพื่อผมจะได้ยินเสียงจากห้องตัวเองไง”

“ต่อให้ห้องนายอยู่ในอะแลสกาก็ต้องได้ยินไปถึงโนนแน่!”
ฉันผลักเขาออกไปที่ทางเดินและล็อกประตู

“นี่” เขาพูดพลางเคาะประตูอย่างแรง “ผมทำไปก็เพราะจะได้
ไม่ต้องเข้าไปในห้องของพี่โดยไม่ได้รับอนุญาตนะ”

“นายเข้ามาในนี้ทั้งที่ไม่ได้รับอนุญาต เพื่อมาเปิดเสียงนาฬิกา
อยู่แล้วนี่ ไซ้ไหม”

เสียง จากนั้นก็ “ตกลงว่าพี่เป็นอะไรนะ”

ฉันทำเฉย พลังปิดเสียงปลุกและเขวมนาฬิกา กลับเข้า
ตำแหน่งที่ถูกต่อง ฉันมองนาฬิกาเดินติ๊กๆเบาๆ และกะพริบตา

กลัสน้ำตาไว้ ทำไมแซกถึงไม่สะทกสะท้านกับเสียงเลย ถ้าฉันอยู่ข้างนอก ในที่สาธารณะ ตอนเหตุการณ์ทำนองนี้เกิดขึ้นละ ฉันคงดูหน้าหัวเราะลั่นดีถ้าไปหมอบคู้ตัวอยู่ตรงโถงทางเดินในโรงเรียน

ขณะที่ยืนเศร้าใจกับตัวเองอยู่นั้น แมงโกก็เยี่ยมหน้าออกมาจากที่ซ่อนตัว มองไปรอบๆ จากนั้นก็ย่องออกมาอย่างกล้าๆ กลัวๆ และคลอเคลียรอบขาฉัน ฉันอุ้มมันขึ้นมาและตรงไปที่ตู้เสื้อผ้าซึ่งเก็บอุปกรณ์ศิลปะไว้ มีรูปต้องวาดให้เสร็จและมีปฎีต้องไปเยี่ยมฉันเปิดเพลงเสมอยามวาดรูป แต่เท่าที่จำได้ นี่คือครั้งแรกที่ฉันกลัวว่าสีจะถล่มใส่ ฉันไม่อยากสูญเสียการควบคุมขนาดนั้นอีกแล้ว

ฉันพยายามวาดรูปให้เสร็จ แต่ไม่มีสมาธิเลย มันเจียบส่งตเกินไป แม้กระทั่งเสียงค้อนตอกตะปูก็ยังเจียบไปแล้ว ฉันเลือกเพลงของโมซาร์ท เพลงที่ปู่เคยชอบ ปรับเสียงเบาๆ และกดปุ่มเพลย์ก่อนที่ฉันจะใจเสาะเสียก่อน สีส้นปล้นไหลโซโลมฉันอย่างอ่อนโยน เต็มพลังให้ฉัน เตือนใจว่าฉันยังรื่นรมย์กับมันได้อยู่ สีแดงมันวาดจุดสีโรงนาของเสียงไวโอลิน สีขาวอมฟ้าอมเงินของเสียงฟลูต สีเหลืองเหมือนรถโรงเรียนของเสียงแตรเฟรนช์ฮอร์น ทุกสีส้นทับซ้อนกันและกัน เปลียนปรับ ขยับไหว เป็นของฉันในนาที่นี้แต่ผู้เดียว